

عنوان مقاله:

نقش تقصیر در احراز رابطه سببیت در مسئولیت مدنی پزشک

محل انتشار:

فصلنامه علمی فقه و مبانی حقوق اسلامی، دوره 16، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

فرهاد اسماعیلی - General Counsel Of Tums

حسن پاشازاده - Department of private law, Faculty of law, seminary and political science, Islamic Azad university, Tabriz

مختار نعم - Assistant Professor, Department of Private Law, Tabriz Branch, Islamic Azad University of Tabriz-Iran

رحیم وکیل زاده - Assistant Professor, Department of Jurisprudence and Islamic Law, Tabriz Branch, Islamic Azad University of Tabriz-Iran

خلاصه مقاله:

در هماهنگی با رویکرد اصلی سایر نهادهای حقوقی در حفظ نظم جامعه، فلسفه مسئولیت مدنی نیز مبتنی بر جبران خسارت و فراهم نمودن حداکثر امکان اعاده وضع به حالت قبل از ورود ضرر و در نهایت دستیابی به نظم از دست رفته بنا شده است. در تحقق فلسفه مذکور، اهمیت رابطه سببیت از فرط بدهت کمتر مورد توجه قرار گرفته است به نحوی که تصور می شود که اثبات عدم تقصیر باعث انتقای مسئولیت خوانده خواهد بود. صعوبت اثبات تقصیر ناشی از کثرت مجهولات در دعاوی مسئولیت مدنی پزشک و عدم اشراف خواهان دعوی مورد اشاره بر ظرایف صنعت طب - آنگونه که مورد انتظار نیز هست - باعث تمرکز مباحث حول محور تقصیر و غفلت از رکن رابطه سببیت شده است. در نتیجه، این تمرکز موجب افزایش دعاوی مردود مسئولیت مدنی پزشک و اخلال در فلسفه مسئولیت مدنی پزشک شده است. واقعیت این است که در حوزه مسئولیت مورد بحث، تقصیر، یگانه امکان احراز رابطه سببیت نمی باشد و امکان دارد پزشک، حتی بدون ارتکاب تقصیر به سبب ماهیت خاص امر طبابت، مسئول شناخته شود. چنین امری در سوابق فقهی و متون قانونی در دسترس می باشد. این تحقیق از نوع نظری بوده و روش تحقیق به صورت توصیفی و تحلیلی می باشد و روش جمع آوری اطلاعات به صورت کتابخانه ای است و با مراجعه به اسناد، کتب و مقالات صورت گرفته است.

کلمات کلیدی:

fault, Causality Relationship, Civil liability

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1732805>

